

Bilag 2.

Socialministeriet.

København, den 10. Maj 1940.

Ved et Møde i det ærede Udvalg den 9. Maj 1940 er Socialministeren blevet gjort bekendt med en Skrivelse af 6. s. M., hvori Ulykkesforsikringsforbundet for dansk Søfart har anmodet Dampskibsrederiforeningen om at søge udvirket en afgørende Lettelse af Forbundets Forpligtelser i Henhold til Ulykkesforsikringsloven og til det Forslag om midlertidige Ændringer i Loven, som det ærede Udvalg behandler.

Ulykkesforsikringsforbundets Henstilling gaar ud paa, enten *at* Ordene „bortset fra Forsikring efter Lovens Kapitel 7“ udgaar i det foran nævnte Lovforslags § 1, *at* Krigsulykkesforsikringsloven af 19. December 1936 ophæves, *at* samtlige Erstatninger for Krigsulykker ordnes ved den i det nævnte Lovforslags § 2 omtalte særlige Lov, og *at* Staten garanterer Forbundet Dækning af Krigsulykker, indtraadt efter den 9. April 1940 og i Øjeblikket ubekendte Krigsulykker, indtraadt før nævnte Dato, samt garanterer, at Præmien for den fremtidige Ulykkesforsikring ikke overstiger 36 Kr. pr. Mand pr. Aar — eller *at* Staten garanterer og refunderer Forbundet samtlige af dette udrede Erstatninger for Krigsulykker, der er indtraadt eller maatte indtræde efter den 9. April 1940, og for ubekendte Krigsulykker, indtraadt før 9. April 1940, samt garanterer, at Præmien for den fremtidige Ulykkesforsikring ikke overstiger 36 Kr. pr. Mand pr. Aar.

Til Støtte for denne Henstilling har Forbundet henvist til, *at* Forbundets Udgifter i Perioden 1935—38 har kunnet dækkes af en Grundpræmie paa 36 Kr. pr. forsikret Mand pr. Aar, *at* det efter Krigsudbrudet i September 1939 har været nødvendigt at opkræve en væsentlig højere Præmie til Dækning af de herefter indtrufne Krigsskader, *at* denne Præmie kun har kunnet opkræves, fordi den har kunnet inkluderes i de efter Krigens Udbrud væsentlig forhøjede Fragter, *at* dette sidste Forhold ikke længere foreligger efter den 9. April 1940, og *at* Forbundet sandsynligvis — saaledes som Ulykkesforsikringsloven er affattet, jfr. herved dens § 56 — er udsat for en meget betydelig Risiko, nemlig for Dækning af Skader vedrørende Skibe, der befinder sig uden for Hjemlandet.

I denne Anledning skal Socialministeriet udtale følgende: Den Risiko, der i Henhold til Ulykkesforsikringsloven paahviler Arbejdsgiveren, er lige fra Ulykkesforsikringslovgivningens Begyndelse her i Landet blevet betragtet som en Arbejdsgiveren paahvilende Driftsomkostning, idet man har anset det for rigtigt, at Arbejdsgiveren maatte bære Risikoen for de Ulykker, der skyldes Arbejdet eller de Forhold, hvorunder det foregaar. Der har derfor ikke paa noget Tidspunkt under den Krig, der udbrød i September 1939, hersket den fjerneste Tvivl om, at Søfartens Arbejdsgivere maatte bære Risikoen for de Ulykker, der overgik Søfartens Arbejdere som Følge af Krigsbegivenheder. Det har stedse været anset for en absolut Nødvendighed, at Søfolkene gennem den loypligtige Forsikring var sikret mod Følgerne ogsaa af Krigsulykker, og heri kan de Forhold, der er opstaaet som Følge af Begivenhederne den 9. April 1940, ikke medføre nogen Ændring. Som Ulykkesforsikringsforbundet har erkendt i sin foran nævnte Skrivelse af 6. April 1940, er Risikoen for Krigsskader netop for Søfartens Vedkommende en særlig Risiko, der er forbundet med Arbejdet og de Forhold, under